

Hồi 102

Hết Nguy Đến Hiểm

Tô Anh và Tiểu Linh Ngư đi một lúc lâu, phía sau chưa có ai đi theo.

Nàng quay đầu nhìn lại, bỗng bật cười, hỏi:

- Trong nửa ngày qua, có lắm sự phát sinh, mà sự nào cũng ngoài ý tưởng cả !
Khiến con người phải run sợ từng cơn ! Thực ra, mỗi sự đều do người an bày trước. Có đúng vậy không ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Người nói gì, ta không hiểu !

Tô Anh vẫn cười, tiếp:

- Đừng giả vờ. Hiện tại ta đã biết, chẳng những người cố ý để cho Giang Ngọc Lang xô xuống hố, mà cái sự trúng độc người cũng cố ý hơn, chẳng bao giờ có việc người bị lừa !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại sao ta cố ý trúng độc ? Không lẽ ta thích bị người hạ độc ?

Tô Anh thốt:

- Chỉ vì người biết, chỉ có cách đó mới làm cho Hoa Vô Khuyết xuôi tay, mà người cũng không muốn xuất thủ với Hoa Vô Khuyết. Người biết chắc thế nào Di Hoa Cung Chủ cũng tìm cách giải độc cho người. Cho nên, người ngoài lo sợ cho người cực độ, còn chính người thì lại ung dung như thường.

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Ta không khấn trương, là vì trời sanh ta với sự bình tĩnh tuyệt đối, con người ta không hề biết khấn trương, bất cứ trong trường hợp nào. Dù cho trời long đất lở, ta vẫn thản nhiên như thường !

Tô Anh mỉm cười:

- Người càng phủ nhận, càng chứng tỏ người cố ý giả vờ !

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Cái đạo lý đó đúng quá ! Chắc là khi nào người càng chối là không ăn cứt chó, thì sự chối đó chứng minh người quả có ăn cứt chó.

Tô Anh không màng đến câu châm biếm, cứ tiếp luôn:

- Người cũng biết là Di Hoa Cung Chủ sẽ tra cứu xem người có thật sự trúng độc hay không, cho nên trước hết người để cho Thiết Bình Cô và Hồ Dực Sư tùy tiện ra đi. Và như vậy thì Di Hoa Cung Chủ chỉ còn có cách là tìm Giang Ngọc Lang. Nhưng người lại biết Giang Ngọc Lang có mặt trong hang con chuột già, Di Hoa Cung Chủ muốn gặp hẳn tất phải chạm mặt Ngụy Vô Nha. Song phương tương hội, tất phải có cuộc chiến xảy ra ! Bên nào chết, cũng có lợi cho người cả !

Thốt đến đó, nàng thở dài, rồi tiếp:

- Đúng là một viên đá, chọi một lúc hai con chim !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người càng nói, ta nghe càng hồ đồ !

Tô Anh cười nhẹ:

- Người không thừa nhận cũng chẳng quan hệ gì, chỉ biết là ta đã hiểu rõ ! Cái gì ta cũng không sợ, ta chỉ sợ người dùng tim và óc quá độ, chưa đến tuổi ba mươi, chắc người rụng hết tóc mà thành trọc đầu !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Trọc đầu thì trọc, có sao đâu ? Có rất nhiều nữ nhân cho rằng nam nhân trọc đầu sáng giá nhất !

Không để Tô Anh nói gì, chàng tiếp luôn:

- Người hỏi ta nhiều quá, đến lượt ta hỏi người.

Tô Anh nhìn chàng:

- Người muốn hỏi chuyện chi ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Vô luận thế nào, nghĩ ra Ngụy Vô Nha cũng đối xử rất tốt đối với người, người đã thừa nhận lão ta là nghĩa phụ, hiện tại Di Hoa Cung Chủ đến tìm lão, người chẳng những không lo lắng, mà lại còn dẫn đường. Thế là nghĩa làm sao ?

Tô Anh không đáp. Một lúc lâu nàng thở dài.

Tiểu Linh Ngư lại tiếp:

- Ta biết, người có giấu một sự gì ! Hay là vừa rồi, Thiết Tâm Nam ...

Đột nhiên chàng bỏ ngang câu nói.

Bởi lúc đó, Lân Tinh Cung Chủ và Thiết Tâm Nam đã theo kịp họ.

Chàng chớp mắt, vụt nhìn qua Thiết Tâm Nam, cười hỏi:

- Lâu lắm rồi, chúng ta không gặp nhau ! Chắc cũng hơn hai tháng, phải không ?

Thiết Tâm Nam tự hồ không tưởng là Tiểu Linh Ngư lại bắt chuyện với nàng. Trong lúc tình cờ, nàng đâm ra lúng túng, mặt đỏ lên, không nói được tiếng gì.

Tiểu Linh Ngư trở lại Tô Anh, thốt:

- Người thấy đó, mới cách nhau hai tháng, mà nàng lạnh nhạt với ta như thế ! Ta hỏi nàng, nàng chỉ đỏ mặt rồi thôi, chẳng chịu đáp lời !

Tô Anh thở dài, thấp giọng đáp:

- Nàng đã khổ lắm rồi, sao người còn gây phiền thêm nàng nữa làm chi ?

Tiểu Linh Ngư hướng qua Thiết Tâm Nam, tiếp:

- Người có nghe đó chẳng ? Nàng ấy nói là ta làm khổ thêm cho người trong khi người quá khổ. Bất quá ta chỉ hỏi người một câu thông thường vậy thôi mà, ta có nói gì hơn làm cho người khổ hơn đâu ? Người có khổ không ?

Thiết Tâm Nam lắc đầu, đôi mắt bắt đầu rục đỏ.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Có phải là hai tháng nay, chúng ta không gặp nhau chẳng ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Phải ! ...

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Ta nghĩ, hơn hai tháng nay, chắc có nhiều việc phát sinh. Chỉ vì ta nhận thấy, cách mặt nhau trong khoảng thời gian đó, mà người biến đổi rất nhiều !

Thiết Tâm Nam nghe nói ở tim. Không đành được, nàng để lệ tuôn trào.

Bởi, nàng cũng nhận thấy là nàng có biến đổi.

Trước kia, cứ mỗi lần trông thấy Tiểu Linh Ngư, vô luận trong tình huống nào, vô luận có ai ở bên cạnh, nàng cũng chạy tới đón chàng.

Còn bây giờ !

Bây giờ thì chẳng biết tại sao, nàng không còn vồn vập như trước.

Không lẽ cái phân lượng của Hoa Vô Khuyết càng ngày càng gieo nặng thêm nơi lòng nàng ?

Mà đúng vậy, phân lượng đó càng ngày càng gia trọng nơi lòng nàng, chỉ vì hơn hai tháng nay, nhiều sự lạ phát sinh quá !

Cũng có thể nàng quên đi Hoa Vô Khuyết có cứu mạng nàng ba lần. Nhưng nàng làm sao quên được sự săn sóc của Hoa Vô Khuyết lúc nàng thọ thương ?

Trong mấy hôm nàng nằm bệnh, cơ hồ Hoa Vô Khuyết không thay đổi y phục, không ngủ một phút giây, bất quá hắt ăn uống qua loa để cầm hơi vậy thôi !

Rồi khi nhắm mắt lại, là nàng thấy cái đêm nào, cả hai đi trên đường vắng, tìm quán rượu giải khát.

Nàng cũng thấy lại luôn tình huống của Hoa Vô Khuyết cười điên, cười đến kích nộ nàng, nàng bỏ hắt mà đi, không muốn nhìn hắt trong sự thống khổ.

Một con người biết mình sắp chết, vẫn còn lo nghĩ đến sự hoan lạc lẫn bi thương cho kẻ khác, xem nhẹ cái khổ sở của mình !

Con người đó, còn ai quên được ?

Lân Tinh Cung Chủ bên cạnh nàng, nhìn nàng chăm chú.

Bỗng bà cười lạnh:

- Người có tự thấy mình biến đổi không ?

Thiết Tâm Nam ấp úng:

- Tôi ... tôi ...

Nàng chưa nói tiếp được gì, vụt rơi lệ.

Lân Tinh Cung Chủ quay sang Tiểu Linh Ngư, lạnh lùng tiếp:

- Người không cần phải hỏi thêm gì nơi nàng nữa. Bởi người thừa hiểu nàng sẽ đáp như thế nào.

Không chờ Tiểu Linh Ngư cất tiếng, bà cười tiếp luôn:

- Tuy nhiên, người muốn thà không hiểu là hơn, phải vậy không ?

Tiểu Linh Ngư cười nữa:

- Nếu người cho rằng ta khó chịu, thì đúng là thấy quỷ giữa ban ngày.

Lân Tinh Cung Chủ điềm nhiên:

- Ta hy vọng người không khó chịu ! Vậy là tốt hơn hết !

Thật sự Tiểu Linh Ngư có không khó chịu chẳng ? Chỉ có chàng mới biết được điều đó !

oOo

Tô Anh không bước vội, cứ từ từ mà đi, một lúc sau họ thấy một khu rừng rậm rạp, phía trước mặt, cách xa xa.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Động của họ Ngụy ở phía hậu khu rừng đó !

Một con chuột vừa to vừa mập bỗng từ trên tàng cây nhảy xuống, rồi lủi mình vào đám cỏ.

Một lúc sau, có tiếng động trong đám cỏ, như nhiều lượn sóng uốn lượn lên xuống bất định, dường như có vô số chuột chạ tới chạy lui.

Tiểu Linh Ngư cau mày, thốt:

- Từ lâu, Ngụy Vô Nha xem lũ chuột này như bữa bổi, sao hôm nay lại để cho chúng chạy loạn như vậy ?

Tô Anh miệng không nói gì, song lòng rất lo lắng.

Trong bóng tối mờ mờ của tàng cây, nàng thấy một người bị treo nơi cành cây, gió thổi qua, quạt xác đó đong đưa.

Tiểu Linh Ngư cau mày, hỏi:

- Kỳ quái, nơi ngưỡng cửa của Ngụy Vô Nha, sao lại có người bị treo ?

Người đó, đã chết rồi !

Xác người chết không có thương tích. Một bên má có dấu bầm, sưng vù lên.

Xem ra, trước lúc chết, y bị ai đó tát tay vào mặt.

Lân Tinh Cung Chủ cau mày, hỏi:

- Người này là đệ tử của Ngụy Vô Nha ?

Tiểu Linh Ngư thở dài, cười khổ:

- Trừ đệ tử của Ngụy Vô Nha, còn có ai khác bị tát tay rồi tức uất đến treo mình mà chết ?

Lân Tinh Cung Chủ hỏi tiếp:

- Người mới nói người này tự treo mình à ?

Tiểu Linh Ngư không đáp, chỉ cởi chiếc áo của người đó.

Nơi ngực, có hai hàng chữ:

Môn hạ Ngụy Vô Nha

Thà chết chứ không chịu nhục

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Hiện tại thì người hiểu rồi. Có thể là đã có người toan xâm nhập sơn động của Ngụy Vô Nha, người này ngăn trở nên bị tát tay, vì sợ quy củ hấn tự treo mình mà chết ! Xem ra, treo mình mà chết chẳng phải chỉ có mỗi một người này thôi đâu !

Đúng như Tiểu Linh Ngư nói, quanh đó có hơn mười người tự treo mình. Nơi má người nào cũng có dấu bầm và sưng bên má tả.

Đến cả xương gò má phía đó cũng vỡ vụn. Tiểu Linh Ngư thở dài, lẩm nhẩm:

- Người nào đó có công lực rất cao, tùy tay mà tát đến vỡ cả xương mặt ! Chẳng biết người đó là ai ! Dám đến tận cửa của Ngụy Vô Nha mà gây sự, thật là can đảm không tưởng nổi !

Chàng cúi đầu, phát hiện ra những chiếc răng rơi, nằm rải rác lẫn với những vết máu.

Răng của nạn nhân !

Hơn mười xác treo cùng có một vết thương đồng nhau, cùng bị đánh văng răng như nhau ! Đánh mà đối phương hơn mười người không kịp hoàn thủ, người nào đó quả thật là tay phi thường, công lực và thủ pháp đáng sợ.

Tiểu Linh Ngư thâm kinh hãi, bởi chàng thừa hiểu, vũ công của bọn đệ tử Ngụy Vô Nha đâu có hèn kém gì ?

Chàng lẩm nhẩm:

- Vũ công của người này, ít nhất cũng hơn ta đến mấy bậc !

Tô Anh hỏi:

- Bằng vào đâu mà người nhận ra sự hơn kém đó ?

Nàng càng phút càng lo lắng, luận về vũ công, Ngụy Vô Nha không hơn Tiểu Linh Ngư bao nhiêu, mà hung thủ thì cao hơn Tiểu Linh Ngư đến mấy bậc, như vậy thì Ngụy Vô Nha khó tránh được nguy hại với người đó rồi !

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Ta có thể hạ sát hết bao nhiêu người này, song nếu bảo ta phải tát vào mặt mỗi tên một tát tay, thì chắc chắn là ta không làm nổi !

Tô Anh hỏi:

- Tại sao ? Chẳng lẽ giết người lại là cái việc dễ làm hơn tát tay ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Chỉ vì nếu muốn giết chúng, ta có thể dùng mọi thủ pháp, do đó chúng không tránh né, chống cự kịp. Còn tát tay, là phương pháp duy nhất, áp dụng với nhiều người, khó thành công lắm. Hạ xong người trước, ta chắc quay sang người sau thì chúng đã đề phòng rồi ! Cho nên, cái khó là ở chỗ dùng một sát thủ pháp duy nhất hạ nhiều người cùng một lúc.

Tô Anh gật đầu:

- Có lý !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người này lại không dùng công phu chân chính, chỉ tùy tiện mà tát tay, đối phương không chống đỡ nổi, mà cũng không tránh né kịp, đủ thấy cái lối xuất thủ của y cực nhanh, ta không làm sao tránh kịp ! Đừng nói là tát một tay vào mặt, và bị tát vỡ mặt, văng răng ! Nội lực phát huy tùy tiện mà mạnh đến cỡ đó, thật là trên chỗ tưởng của ta vậy !

Yêu Nguyệt Cung Chủ vụt hỏi:

- Theo người, bọn này chết được bao lâu rồi ?

Di Hoa Cung Chủ là một con người cao ngạo nhất trần đời, nếu mở miệng hỏi ý kiến nơi một người nào khác, thì cái người đó phải được bà xem trọng lắm !

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Theo ta nhận xét, thì một người chết rồi, trong một giờ sau, thân thể phải cứng lạnh !

Yêu Nguyệt hỏi:

- Vậy là người cho rằng, chúng chết trước đây độ một giờ thôi ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta đâu có nói như vậy ? Ta chỉ nói thân thể biến cứng lạnh sau khi người chết được một giờ thôi !

Lân Tinh hỏi:

- Vậy người nhận thấy chúng chết lúc nào ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Hôm qua, trước khi hoàng hôn xuống.

Lân Tinh hứ một tiếng:

- Lấy gì làm chắc ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Bởi vì trước đây mấy giờ, thì Thiết cô nương đã bị bắt vào động rồi. Hoa Vô Khuyết đến tìm nàng, thì hẳn là có đánh nhau với chúng, đánh luôn với Ngụy Vô Nha. Các người đến tìm Hoa Vô Khuyết, cũng phải đánh nhau với Ngụy Vô Nha ! Nhưng chẳng có gì xảy ra, như thế là lúc đó, bọn ấy đã chết rồi !

Lân Tinh gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Mà trước lúc đó, lại là đêm !

Bỗng, chàng day qua Lân Tinh hỏi:

- Nếu người muốn gây sự với Ngụy Vô Nha, người có thể đến tìm lão trong lúc đêm hôm tăm tối chẳng ?

Lân Tinh trầm ngâm một chút, đoạn lắc đầu:

- Không !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Dĩ nhiên là không ! Bởi, nếu người đến vào lúc tối trời, thì còn gì là thân phận của người ? Hà hống, bóng tối tạo sự lợi ích cho Ngụy Vô Nha, lão ám, mà người thì mình, hẳn người cũng biết lợi hại như thế nào ! Từ xa đến tìm người tận nhà mà gây thù, là người mất địa lợi rồi. Lại đến lúc ban đêm, người mất luôn thiên thời ! Mất hai cái đó, chắc gì người thủ thắng ?

Chàng cười, hỏi:

- Là kẻ thông minh, khi nào người hành động ngu ngốc như vậy phải không ?

Lân Tinh nhìn sang Yêu Nguyệt một thoáng, tuy bà không nói gì, ánh mắt của bà ẩn ước có vẻ tán thưởng.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Căn cứ vào hành động của người đó, ta có thể đoán y là con người có khí phách lắm, một con người quang minh chính đại, hà hống luyện được võ công tuyệt đỉnh, đến đây trước hoàng hôn ngày hôm qua.

Rồi chàng vỗ tay bôm bốp, cười hì hì:

- Các người có nhận ra là ý kiến của ta rất xác thực chẳng ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ lạnh lùng:

- Cái đạo lý đó rất giản đơn, ai không biết như vậy mà người hùng lên mặt ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người đã biết, sao lại còn hỏi ta ?

Yêu Nguyệt trầm gương mặt, không màng đáp lời chàng, tung mình vọt đi về phía khu rừng, ý chừng muốn xuyên rừng vào sơn động !

Tiểu Linh Ngư nheo mắt, nhăn mặt khỉ, cười thốt với theo:

- Người đừng giận dữ nhé ! Ta biết, tuy người không nói ra, chứ trong lòng người bội phục ta lắm !

oOo

Qua khỏi khu rừng, là đến một vách núi, sừng sững như tấm bình phong, ngăn đôi trời đời thành hai cảnh giới.

Trên đầu vách núi, cỏ giây giăng mắc chằng chịt, cỏ giây thòng xuống rất dày, che mất màu đá.

Yêu Nguyệt Cung Chủ nhìn mãi, không thấy động ở đâu. Bà quay đầu lại hỏi:

- Ngụy Vô Nha ở tại chỗ nào ?

Bà nhìn Lâm Tinh Cung Chủ mà hỏi, song Lâm Tinh làm gì biết hơn bà ?

Dĩ nhiên, câu hỏi vẫn hướng về Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư vờ không nghe, không hiểu, ngẩng mặt nhìn lên không lẩm nhẩm:

- Ta cứ tưởng là mưa sắp đổ xuống ! Không ngờ trời lại quang đãng !

Yêu Nguyệt trừng mắt nhìn chàng, cao giọng hỏi:

- Hang vách của Ngụy Vô Nha ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư vờ giật mình:

- Người hỏi ta ?

Yêu Nguyệt phẫn nộ:

- Hỏi người đó !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Cái việc đó đơn giản quá mà, sao người còn hỏi ta ?

Yêu Nguyệt giận xanh mặt, không nói được tiếng nào.

Tiểu Linh Ngư cùng Tô Anh dìu nhau bước tới vệt giây cỏ ra.

Giây cỏ có chỗ khô, chỗ tươi bất đồng, chàng vạch một lúc, một cửa hang lộ ra.

Bên trong không có ánh sáng.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Cửa động đó, ai muốn vào cứ vào !

Động rất tối, lối vào lại hẹp, dù cho người lùn muốn vào cũng phải cúi đầu, cong mình mới chui lọt.

Ngụy Vô Nha là tay lợi hại, có hàng trăm đệ tử, tên nào cũng luyện được võ công cực cao, thế mà ở một nơi chỉ có chó mới chui lọt vào !

Ai ai cũng lấy làm lạ ! Người kinh dị hơn hết lại là Hoa Vô Khuyết.

Bởi hắn đã thấy chỗ ở của Tô Anh rất trang nhã, thì ít nhất chỗ ở của Ngụy Vô Nha cũng phải trang nhã ngang nhau, nếu không hoa lệ hơn.

Ngờ đâu lão ở một nơi quá tồi tàn như thế này !

Bất giác, hắn kêu lên:

- Ngụy Vô Nha ở đây sao ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải ! Người lấy làm lạ à ?

Hoa Vô Khuyết còn muốn nói thêm, song bất gặp ánh mắt của Yêu Nguyệt, hắn nín lặng.

Mặt thì còn nụ cười nơi miệng, lòng thì thầm than, Tiểu Linh Ngư thốt:

- Ngụy Vô Nha là con chuột già, mà nơi này là tiêu chuẩn của một hang chuột, lão ta ở đây là thích nghi lắm rồi, tại sao các người kỳ quái ?

Chàng chui mình vào trước, thân lắc lư, chân chơi chơi. Điều đó chứng tỏ chàng không còn khí lực.

Nhưng Yêu Nguyệt quát:

- Khoan !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Tại sao ? Trong hang chuột, biết đâu chẳng có trăm ngàn điều cổ quái, rất có thể ai chui vào là chết ngay. Ta vì các người, hy sinh vào trước, lại không được sao ?

Lân Tinh đáp:

- Chỉ vì vào trước gặp nguy hiểm trước, có thể chết nên người khoan vào.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Không ngờ các người quan tâm đến ta như thế ! Đa tạ ! Đa tạ ! Ta đã trúng thứ độc xấu xa, thì có sống cũng không thú vị gì nữa ! Chết được là khoái nhất !

Yêu Nguyệt lạnh lùng:

- Người không được chết !

Một cơn gió nhẹ quét ngang chàng. Yêu Nguyệt Cung Chủ đã bay vào cửa hẹp, y phục của bà tuyệt nhiên không chạm cửa động !

Mục kích thuật khinh công của bà, Tiểu Linh Ngư thở dài lẩm nhẩm:

- Nếu hiện tại, Ngụy Vô Nha không còn sống, thì đúng là phúc bảy đời của lão ! Chứ nếu không gặp hai bà này, lão sẽ phải khổ ghê gớm, khổ hơn ta nhiều ! Rồi sau đó có muốn chết cũng không được !

oOo

Mọi người theo Yêu Nguyệt Cung Chủ chui vào.

Qua vài mươi bước, họ rẽ sang tả, nơi đó họ gặp ánh sáng, và con đường lại rộng lớn ra.

Không ai tưởng tượng được trong hang chuột lại có một vùng thiên địa khác lạ. Dĩ nhiên trừ Tiểu Linh Ngư và Tô Anh.

Bọn Di Hoa Cung Chủ đồng lộ vẻ kinh dị !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, thốt:

- Các người kỳ quái à ? Chưa đáng kỳ quái đâu ! Vào sâu bên trong, các người sẽ thấy nhiều sự kỳ quái hơn nữa đó ! Tuy ta chưa vào hoàng cung, song ta nghĩ hoàng cung cũng chẳng hơn gì chỗ của Ngụy Vô Nha !

Không ai nói gì, Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Thực ra thì cũng chẳng có gì đáng kỳ quái cả ! Bởi dù là một con chó, con chó cũng biết tìm cách làm cho nó sướng. Huống hồ gì là con người ! Ngụy Vô Nha tìm chỗ ẩn nấp luyện công, thì cái chỗ xuất nhập đâu có thể trang bị huy hoàng như nàng Chiêu Quân đãi khách hàng !

Chàng cười, trong lòng núi, tiếng cười vang dội, lồng lộng lên, lâu lắm vẫn chưa dứt lặng.

Lân Tinh lạnh lùng bảo:

- Người không mở miệng, cũng chẳng ai cho là người câm đâu. Nói làm chi nhiều thế !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người sợ Ngụy Vô Nha phát hiện ?

Chàng tiếp luôn, không cho Lân Tinh nói gì:

- Nếu ta muốn tìm kẻ nào đó sanh sự, thì nhất định là ta đến thẳng với kẻ đó, cách quang minh chính đại. Còn như len lén như kẻ trộm, sợ người nghe thấy thì chẳng khi nào ta làm ! Bởi làm như vậy là phi anh hùng, phi hảo hán !

Lân Tinh Cung Chủ không đáp câu đó, chỉ thốt:

- Ngụy Vô Nha ! Người nghe đây ! Di Hoa Cung Chủ đến tìm người đây ! Người ra mặt đi !

Bà thốt từ từ, giọng không lớn lắm, song âm thanh át hẳn tiếng cười của Tiểu Linh Ngư.

Âm thanh đó truyền đi rất xa, vang rền khắp chốn.

Tô Anh lại sanh lo. Trong trường hợp này, Ngụy Vô Nha phải hung đa kiết thiểu rồi !

Nếu lão ta còn sống, chẳng đợi gì Tiểu Linh Ngư cười nói, đợi gì Lân Tinh Cung Chủ gọi, lão cũng hay rồi, và các cơ quan từ ngoài cửa động vào đây cũng phát động rồi !

Nhưng, chẳng có gì cả !

Nghĩa là lão vắng mặt ! Một sự vắng mặt đáng sợ ! Sợ cho lão, không sợ cho đối phương !

Bỗng, Yêu Nguyệt Cung Chủ dừng chân, bảo:

- Người xem cái gì đó ?

Trên con đường do họ tiến đi, có dấu chân người, cứ cách ba thước lại có một dấu, lấy thước mà đo, không sai một ly.

Dù có một quy luật của bạo chúa ấn định mực thước chưa chắc quy luật đó được tuân hành nghiêm chỉnh như thế !

Con đường bằng đá, cứng như đá vách, dù dùng lực mà khắc, chạm, cũng không dễ dàng.

Nhưng bàn chân người đó, sắc hơn đao, nhám hơn bàn tay thợ, chân ấn xuống là có dấu ngay ! Lại còn rõ ràng hơn đao khắc.

Lân Tinh Cung Chủ trầm ngâm một chút, rồi đột nhiên thốt:

- Công lực rất khá, rất tiếc con người lại quá ngu !

Tiểu Linh Ngư hừ nhẹ:

- Ngu ? ? ?

Lân Tinh tiếp:

- Đã đến đây tìm Ngụy Vô Nha, tất phải có đánh nhau, sao lại lãng phí công lực, in dấu chân xuống đường làm gì ? Đáng lẽ phải bảo trì khí lực chứ ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu, cười thốt:

- Theo ta nghĩ, chính người mới là ngu !

Lân Tinh nổi giận:

- Người nói gì ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Vũ công của Ngụy Vô Nha cao hay thấp như thế nào, chúng ta không cần nói đến. Nhưng luận về cơ quan và phương pháp mai phục giết người, thì phải nhìn nhận con chuột già là tay đệ nhất trong thiên hạ !

Yêu Nguyệt Cung Chủ lạnh lùng:

- Đúng, về tạp học, Ngụy Vô Nha biết khá nhiều.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cứ theo ta biết, thì riêng về một con đường này, ít nhất cũng có hơn mười cơ quan mai phục, khác biệt nhau song lợi hại như nhau !

Lân Tinh hỏi:

- Sao người biết ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chỉ vì ta vượt qua ít nhất cũng mười ba cơ quan ! Mười ba loại, chứ không đồng nhất loại !

Rồi chàng tiếp:

- Người đó, đã định đến đây gây sự với Ngụy Vô Nha, tất nhiên phải hiểu rõ Ngụy Vô Nha như thế nào. Vào đến con đường này, y phải vận kinh lực toàn thân,

chực chờ bất cứ phút giây nào cũng có thể phát huy, tự vệ, chống địch. Người thấy đó, dấu chân chính tề, đủ biết tình huống như thế nào.

Lân Tinh Cung Chủ thốt:

- Phải ! Phàm một người luyện tập võ công đến mức tinh vi, thì nhất cử nhất động đều có quy củ.

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Vì chuyên phòng ngự cơ quan, y không chú ý đến những bước chân lưu dấu rõ ràng.

Nhìn qua Lân Tinh, chàng cười nửa nụ, đoạn kết luận:

- Như vậy là người đó đâu có ngu ! Chẳng qua, công lực của y quá mạnh mà thôi !

Lân Tinh Cung Chủ trầm gương mặt, không đáp.

Yêu Nguyệt Cung Chủ hỏi:

- Nhưng, những cơ quan trên con đường này chưa phát động, phải không ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng là chưa ! Bởi khi phát động, dù cho có gây thương tổn cho người hay không đều lưu vết tích lại cả, phải có ai đó thu nhặt xong xuôi, cơ quan mới hoàn toàn trở lại như cũ. Người đó vào đây rồi, mừng tượng trong động chẳng còn ai sống sót cả, chứ nếu họ chưa chết, thì ít nhất chúng ta cũng gặp độ mười cơ quan rồi !

Yêu Nguyệt hỏi:

- Tuy nhiên, trước khi người đó vào, thì trong động vẫn có bọn đệ tử của Ngụy Vô Nha chứ ? Thế tại sao cơ quan không phát động ?

Tiểu Linh Ngư đảo ánh mắt quanh một vòng, rồi đáp:

- Tuy ta không mục kích tình huống lúc người đó vào đây, song ta tưởng là y cũng làm như các người, là vừa đi vừa gọi tên Ngụy Vô Nha, cho lão biết y là ai, đến đây tìm lão. Có lẽ Ngụy Vô Nha sợ hãi khi nghe báo danh, biết rằng cho phát động cơ quan cũng không hại được y, nên nổi tánh làm quân tử, không dùng những phương tiện ám muội. Cho nên các cơ quan còn nguyên vẹn.

Yêu Nguyệt Cung Chủ gật đầu, công nhận sự giải thích đó rất hợp lý.

Lân Tinh Cung Chủ hỏi:

- Khắp trong thiên hạ, có người nào có cái tên làm cho Ngụy Vô Nha phải khiếp đảm ?

Hai cung chủ nhìn nhau, họ cũng nghĩ đến một người.

Chỉ có Tiểu Linh Ngư biết là họ nghĩ sai.

Tô Anh thốt:

- Dấu chân người này so với người bình thường thì lớn bằng hai, như vậy đủ biết thân hình y rất khô vĩ. Lại tùy tiện mà bước những bước dài hàng ba thước, y phải có đôi chân thật dài !

Ai ai cũng nhìn nàng, tựa hồ chờ nghe nàng nói tiếp.

Nàng tiếp luôn:

- Cứ theo tôi biết, thì khắp trong thiên hạ, chỉ có một người có công lực đó, mà cũng theo lời truyền thuyết thì hai người có thân vóc đồng nhau.

Hai cung chủ nhìn nhau.

Lân Tinh trầm gương mặt, hỏi:

- Ai ?

Tô Anh buông gọn:

- Đại hiệp Yến Nam Thiên !

oOo

Tuy đã nghĩ đến Yến Nam Thiên, song Tô Anh nói lên ba tiếng đó, hai cung chủ không khỏi giật mình.

Hai bà nhìn thoáng qua Tiểu Linh Ngư, nhìn rồi thu ánh mắt lại ngay.

Tiểu Linh Ngư đang theo dõi mọi biến đổi nơi thần sắc của hai bà.

Trong tâm, chàng biết rõ, người đó chẳng phải là Yến Nam Thiên, dù Yến Nam Thiên hiện nay còn sống, thì cũng chẳng khôi phục công lực nhanh chóng như vậy.

Chàng vỗ tay, cười lớn, reo lên:

- Phải rồi ! Chắc chắc là Yến Nam Thiên đại hiệp, chứ còn ai khác nữa ! Trừ Yến đại hiệp ra, có ai có võ công cao như vậy ? Mà khí lực cũng thâm hậu cực độ !

Yêu Nguyệt Cung Chủ vọt thốt:

- Không phải Yến Nam Thiên !

Lân Tinh Cung Chủ tiếp:

- Đúng như vậy ! Bởi, Yến Nam Thiên đã chết !

Cả hai bà cùng nhìn Tiểu Linh Ngư. Họ chờ nghe chàng nói lộ ra những tin tức về Yến Nam Thiên.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Các người miệng thì nói vậy, trong tâm lại thừa hiểu là Yến Nam Thiên chưa chết ! Phải vậy không ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ trầm giọng:

- Dù y chưa chết ! Song có khác nào đã chết rồi ?

Lân Tinh tiếp:

- Đúng vậy ! Con người đó rất háo danh ! Trước kia, cứ cách hai tháng, là y phải làm một việc gì, cho người ta biết đến y, nhắc nhở đến y ! Nếu y còn sống, thì tại sao trong hai mươi năm dài, không ai nghe tin tức của y ?

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Ta biết ! Các người nói thế không ngoài dò la tin tức của Yến đại hiệp mà thôi ! Khi nào ta lại tiết lộ cho các người biết ?

Tô Anh đảo ánh thu ba, từ từ thốt:

- Tại sao các vị không vào bên trong xem sao ? Biết đâu người đó chẳng còn ở lại đây ?

Hai cung chủ vọt mình đi liền.

Cả Hoa Vô Khuyết lẫn Thiết Tâm Nam đều bị hai bà bỏ lại đó.

- o O o -